

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4107/2018
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца „Меридијан“ ДОО Чајетина – Љубиш, чији је пуномоћник Мирослав Тешић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., ..., чији су пуномоћници Зорица Марковић, адвокат из ... и Милентије Галовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2434/17 од 21.02.2018. године, у седници одржаној 24.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2434/17 од 21.02.2018. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 3296/16 од 02.03.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете плати 1.379.859,67 динара са законском затезном каматом на износ од 1.169.372,60 динара почев од 01.01.2009. године до исплате и на износ од 210.487,07 динара од 07.05.2009. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 456.612,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2434/17 од 21.02.2018. године, укинута је пресуда Основног суда у Чачку П 3296/16 од 02.03.2017. године. Одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му на име накнаде штете плати 1.379.859,67 динара са законском затезном каматом на износ од 1.169.372,60 динара од 01.01.2009. године до исплате и на износ од 210.487,07 динара од 07.05.2009. године до исплате. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 427.820,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), на чију примену упућује члан 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се не указује на конкретну повреду поступка због које ревизија може да се изјави у смислу члана 407. став 1. тачка 2, 3. и 5. ЗПП. Међутим, другостепена пресуда се заснива на погрешној примени материјалног права, због чега чињенично стање није потпуно утврђено.

Према утврђеном чињеничном стању пред другостепеним судом, тужени је био у радном односу код тужиоца у периоду од 01.03.2003. године до 31.05.2009. године и обављао послове шефа Тужиоцу је радни однос престао решењем од 24.05.2009. године, због престанка потребе за његовим радом, јер је привремено затворена пословна јединица тужиоца у Тужилац је предузеће које се бави продајом грађевинског материјала. Пописом који је извршен 31.12.2008. године констатована је подударност стварног и књижног стања, те је на основу тог пописа урађен и завршни рачун тужиоца за 2008. годину. Други попис је извршен 14.03.2009. године и тада је утврђен мањак због разлике у стањима залихе појединих роба на стоваришту који је настао у промету пријављене робе, јер је постојала документација за улазак робе на стовариште, али није постојала документација на који начин је роба изашла из стоваришта, те је вештачењем утврђена висина мањка на дан 31.12.2008. године од 1.379.859,67 динара, а од тог износа плаћен је порез на додату вредност 07.05.2009. године од 210.487,07 динара. Пред другостепеним судом прочитан је документ о мишљењу и карактеристикама од априла 2009. године сачињен на меморандуму тужиоца на основу којег је утврђено да је тужени радио код тужиоца закључно са 01.03.2009. године, да је био примеран радник, да је послове обављао савесно и поштено, да се с поштовањем односио према купцима и послодавцу, да је уредно и редовно извршавао све своје обавезе и радне задатке, тако да на његов рад никада није било примедби, те да он ништа не дугује предузећу нити директору предузећа лично.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је одбио тужбени захтев са образложењем да тужени није одговоран за настали мањак, те да је главни доказ који искључује одговорност туженог документ од априла 2009. године.

По оцени Врховног касационог суда, документ на који се указује у побијаној пресуди, није од искључивог значаја за оцену одговорности туженог за накнаду штете. Приликом одлучивања другостепени суд је пропустио да цени наводе тужиоца да је документ фалсификат који није потписан од стране законског заступника тужиоца. Осим тога, нејасно је због чега другостепени суд није имао у виду налаз и мишљење судског вештака у вези целокупне документације везане за пословање тужиоца, те наводе туженог и сведока саслушаних у поступку пред првостепеним судом, који су радили код тужиоца

да је ово предузеће већи део пословања обављало мимо важећих прописа, водећи дуплу књиговодствену евиденцију у вези стварног промета.

У поновном поступку другостепени суд ће потпуно утврдити чињенично стање тако што ће ценити начин пословања тужиоца, евентуалне налоге које је тужени АА добијао од тадашњег законског заступника тужиоца на околности које су у вези вођења дуплог књиговодства као и начина пословања, те од каквог је све то утицаја на одговорност туженог за насталу штету. Притом, потребно је несумњиво утврдити валидност документа који је доставио тужени, имајући у виду да је тужилац оспоравао његову истинитост наводећи да није сачињен и потписан од стране законског заступника тужиоца применом правила о терету доказивања. Осим тога, како је другостепена пресуда заснована управо на овом доказу, потребно је да се оцени и чињеница зашто је у документу наведено да је тужени радио код тужиоца до 01.03.2009. године, да је мањак настао у промету пријављивања робе другим пописом који је извршен 14.03.2009. године, а туженом је радни однос код тужиоца престао 31.05.2009. године на основу решења од 24.05.2009. године. У циљу правилне примене материјалног права другостепени суд ће испитати и да ли је тужилац као послодавац поступао у складу са обавезом која је прописана чланом 163. став 5. Закона о раду, имајући у виду да околности у вези штете коју је запослени проузроковао послодавцу утврђује послодавац у складу са општим актом, односно уговором о раду.

Када потпуно утврди чињенично стање, извођењем доказа на околности указане овим решењем, другостепени суд ће утврдити да ли су се стекли услови прописани чланом 163. Закона о раду и чланом 158. Закона о облигационим односима, за одговорност туженог за насталу штету.

Имајући у виду наведено Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић